

POSTANOWIENIE

Dnia 1 grudnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marian Kocon (przewodniczący)

SSN Krzysztof Strzelczyk

SSN Bogumiła Ustjanicz (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku A. Spółki z o.o. z siedzibą w W.
przy uczestnictwie M.-P. K. i K. Spółki jawnej z siedzibą
w Z. w upadłości
o wpis hipoteki przymusowej zwykłej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 1 grudnia 2011 r.,
skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego
z dnia 9 marca 2010 r.,

**uchyla zaskarżone postanowienie i poprzedzające je
postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 6 listopada 2009 r. i
przekazuje sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania
oraz rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy, oddalił apelację uczestnika „M.-P. K. i K.” Sp. j. w Z. od postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 6 listopada 2009 r., sygn. Kw nr „X”, utrzymującego w mocy wpis hipoteki przymusowej zwykłej, dokonany przez referendarza sądowego w dniu 12 października 2009 r. w Dziale IV Księgi wieczystej nr [...] na sumę 8.532.766,38 zł na rzecz „A.” Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W., obciążający przysługujący uczestnikowi udział we współwłasności nieruchomości, dla której prowadzona jest ta księga.

Za podstawę orzeczenia przyjęte zostały następujące ustalenia i wnioski.

We wniosku z dnia 9 kwietnia 2009 r., oznaczonym sygn. Kw nr „X”, wnioskodawca „A.” żądał wpisu powyższej hipoteki, powołując się na dokumenty dołączone do wniosku oznaczonego sygn. Kw nr „Z”. Następnie we wniosku z dnia 14 maja 2009 r., oznaczonego sygn. Kw nr „Y” wnioskodawca żądał tożsamego wpisu, dołączając wypis aktu notarialnego, obejmujący oświadczenie o ustanowieniu tytułu egzekucyjnego i hipoteki kaucyjnej, któremu nadana została klauzula wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego z dnia 6 października 2008 r., sygn.[...].

Zarządzeniami z dnia 21 września 2009 r. referendarz sądowy połączył sprawy wszczęte obydwoma wnioskami celem ich wspólnego rozpoznania i wezwał wnioskodawcę do sprecyzowania wniosku przez złożenie pisemnego oświadczenia w przedmiocie wielkości udziału, który ma zostać obciążony wpisem hipoteki, albowiem we wniosku wskazano udział wynoszący 1338414/1348306, a we wskazanej wyżej księdze wieczystej ujawniony był udział wynoszący 1235641/1348306. W odpowiedzi wnioskodawca sprecyzował wniosek w zakresie wielkości udziału zgodnie z zarządzeniem. W dniu 12 października 2009 r. referendarz sądowy dokonał żądanego wpisu. Uczestnik wniósł skargę na ten wpis, zarzucając błędne połączenie spraw wszczętych obydwoma wnioskami, a ponadto wskazując, że na skutek połączenia sprawy nie utraciły samodzielnego bytu, stąd pierwszy wniosek należało oddalić z uwagi na niedołączenie do niego oryginału tytułu wykonawczego, zaś kolejny wniosek podlegał odrzuceniu jako obejmujący to samo żądanie, co pierwszy. Podniósł również, że we wniosku błędnie wskazana

została wielkość udziału we współwłasności nieruchomości, który miał zostać obciążony hipoteką, a zarządzenie referendarza wzywające do sprecyzowania wniosku w tym zakresie stanowiło przekroczenie dozwolonych prawem granic badania wniosku. Sąd Rejonowy utrzymał w mocy zaskarżony wpis wskazując, że skoro sprawy wszczęte obydwoma wnioskami zostały połączone, to nie ma znaczenia, iż tytuł wykonawczy nie został dołączony do pierwszego wniosku, bowiem dokumenty dołączone do wniosku oznaczone sygn. Kw nr „Y” mogą być brane pod uwagę przy rozpoznawaniu wniosku oznaczonego sygn. Kw nr „X”. Ponadto stwierdził, że nawet gdyby spraw nie połączono, to i tak dopuszczalne byłoby oparcie się na powołanym tytule, złożonym do akt księgi wieczystej i podlegającym badaniu przy rozpoznawaniu wniosku. Natomiast podstawę prawną wydania spornego zarządzenia stanowi art. 208 § 1 pkt 5 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Wymieniona wyżej księga wieczysta prowadzona jest dla nieruchomości wspólnej, z której wyodrębniane są lokale. Na dzień złożenia wniosku o wpis hipoteki do księgi tej złożono szereg wniosków o ujawnienie wyodrębnienia własności lokali i nie było wiadomo czy wnioski te zostaną uwzględnione, oddalone czy zwrócone. Wnioskodawca miałby więc trudność z określeniem właściwego udziału we współwłasności nieruchomości. Zgodnie z art. 316 § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. należało wziąć pod uwagę stan faktyczny i prawny istniejący w dniu wydawania orzeczenia. Postanowienie Sądu Rejonowego zaskarżył apelacją uczestnik, podtrzymując zarzuty podniesione w skardze na wpis dokonany przez referendarza. Oddalając apelację Sąd Okręgowy wskazał na treść art. 65 i 109 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 124, poz. 1361 ze zm.; dalej – „u.k.w.h.”) i uznał, że spełnione zostały przesłanki określone w tych przepisach, pozwalające na dokonanie wpisu hipoteki przymusowej zwykłej. Przyjął, że dołączony do wniosku wypis wskazanego aktu notarialnego, któremu nadana została klauzula wykonalności, stanowi uzasadnioną podstawę takiego wpisu. Następnie przywołał treść art. 626⁸ § 2 k.p.c., zakreślającego kognicję sądu wieczystoksięgowego, i wskazał, że sąd powinien sprawdzić, czy wniosek został złożony przez osobę legitymowaną do jego wniesienia, czy okoliczności w nim przytoczone mogą być podstawą dokonania żadanego wpisu oraz czy odpowiada on wymaganiom formalnym, natomiast

badanie treści księgi wieczystej odnosi się do praw w niej ujawnionych. W ocenie Sądu Okręgowego sprawdzenie przez referendarza stanu prawnego nieruchomości, polegające na stwierdzeniu, że dłużnikowi przysługuje udział w nieruchomości wynoszący 1235641/1348306, a w konsekwencji zobowiązanie wnioskodawcy do sprecyzowania wniosku, nie stanowiło przekroczenia takiej kognicji. Jeśli bowiem w toku rozpoznawania sprawy okazało się, że dłużnikowi przysługuje mniejszy udział w nieruchomości, niż wskazano we wniosku, to sąd wieczystoksięgowy miał prawo, a nawet obowiązek domagać się od wnioskodawcy uściślenia jego żądania. W postępowaniu przed sądem pierwszej, jak i drugiej instancji obowiązuje na podstawie art. 13 § 2 k.p.c. zasada orzekania wyrażona w art. 316 § 1 k.p.c. Oznacza ona, że sąd dokonuje wpisu na podstawie stanu faktycznego i przepisów prawa z chwili orzekania, bowiem ustawa o księgach wieczystych i hipotece nie zawiera normy uznającej za miarodajny dla orzekania stan rzeczy z chwili złożenia wniosku. Z kolei odnosząc się do kwestionowanego zarządzenia o połączeniu spraw wszczętych wnioskami o sygn. Kw nr „X” i Kw nr „Y” Sąd Okręgowy przyjął, że zarządzenie to miało charakter techniczny i prowadziło do wspólnego rozpoznania spraw, a zgodnie z judykaturą Sądu Najwyższego nie podlega zaskarżeniu, w związku z czym nie może być przedmiotem rozpoznania przez sąd drugiej instancji.

Od postanowienia Sądu Okręgowego skargę kasacyjną wniósł uczestnik, zaskarżając je w całości. Oparł ją na podstawie przewidzianej w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., zarzucił naruszenie art. 626⁸ § 1 i 2 k.p.c., polegające na wskazaniu wnioskodawcy w zarządzeniu obliczonych przez referendarza sądowego udziałów w nieruchomości przysługujących uczestnikowi i wezwaniu wnioskodawcy do sprecyzowania wniosku poprzez potwierdzenie, czy żąda ustanowienia hipoteki na udziałach prawidłowo obliczonych przez referendarza, co miało istotny i bezpośredni wpływ na dokonanie wpisu; naruszenie art. 626⁹ k.p.c. polega na uwzględnieniu wniosku, pomimo przeszkody w postaci nieprawidłowo wskazanej przez wnioskodawcę wysokości udziałów, a naruszenie art. 219 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. na połączeniu wniosków o sygn. Kw nr „X” i Kw. nr „Y” do wspólnego rozpoznania i rozpoznaniu ich jako jednego, podczas gdy pierwszy wniosek powinien podlegać oddaleniu ze względu na brak tytułu wykonawczego, a kolejny

– oddaleniu ze względu na nieprawidłowe wskazanie wielkości udziału w nieruchomości przysługującego uczestnikowi lub odrzuceniu na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Połączenie obu wniosków zarządzeniem niezaskarżalnym dla uczestnika spowodowało dokonanie wpisu hipoteki przymusowej od daty złożenia pierwszego, wadliwego wniosku, co z kolei skutkowało ustanowieniem hipoteki przymusowej na lokalach, co do których wnioski o ich wyodrębnienie zostały złożone po dniu złożenia pierwszego wniosku. Uczestnik wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz postanowienia Sądu Rejonowego, a także uchylenie wpisu dokonanego przez referendarza i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania za wszystkie instancje, ewentualnie o orzeczenie co do istoty sprawy przez oddalenie wniosku i zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz uczestnika zwrotu kosztów postępowania.

W piśmie z dnia 13 września 2011 r. wnioskodawca wniósł o zawieszenie, względnie umorzenie postępowania kasacyjnego, z uwagi na ogłoszenie upadłości uczestnika, obejmującej likwidację jego majątku postanowieniem Sądu Rejonowego z dnia 30 maja 2011 r., sygn.[...]. Natomiast w piśmie z dnia 29 września 2011 r. syndyk masy upadłości uczestnika wniósł o oddalenie tego wniosku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odnosząc się w pierwszym rzędzie do wniosku o zawieszenie lub umorzenie postępowania kasacyjnego, wskazać należy, że nie zasługiwał on na uwzględnienie. Niezależnie od ujawnionej w judykaturze Sądu Najwyższego rozbieżności w kwestii odpowiedniego stosowania w postępowaniu kasacyjnym art. 182¹ § 1 k.p.c. (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 19 czerwca 2008 r., V CSK 433/07, niepubl.; z dnia 3 listopada 2010 r., V CSK 143/10, niepubl.) uznać należy, że nie może on znajdować odpowiedniego zastosowania w postępowaniu wieczystoksięgowym, mającym za przedmiot wpis hipoteki przymusowej, nawet jeśli dotyczyć ma ona prawa, które w toku postępowania staje się składnikiem masy upadłości. W myśl art. 182¹ § 1 k.p.c. ogłoszenie upadłości obejmującej likwidację majątku pozwanego stanowi podstawę umorzenia postępowania dotyczącego masy upadłości, zaś w § 2 przewidziano, że w razie prawomocnej odmowy uznania

wierzytelności, uchylenia, prawomocnego zakończenia albo umorzenia postępowania upadłościowego, jeśli powództwo zostanie ponownie wytoczone w terminie trzymiesięcznym, zachowane zostaną skutki, jakie ustawa wiąże z poprzednio wytoczonym powództwem, a postępowanie dowodowe nie wymaga powtórzenia. Celem tej regulacji jest skierowanie roszczeń dochodzonych w drodze procesu przeciwko upadłemu, którego majątek ma zostać objęty likwidacją, na właściwą drogę postępowania upadłościowego (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2010 r., III CZP 2/10, OSNC 2010, nr 10, poz. 134; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2010 r., III CSK 310/09, OSNC 2011, nr 4, poz. 45; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 grudnia 2010 r., III CSK 12/10, OSNC 2011, nr 9, poz. 104). Wynika z tego, że art. 182¹ § 1 k.p.c. dotyczy wyłącznie spraw, których przedmiotem są wierzytelności podlegające zgłoszeniu w postępowaniu upadłościowym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2008 r. III CSK 120/08, niepubl.; postępowanie Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 2009 r., I CSK 427/08, OSNC 2010, nr 3, poz. 43; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2010 r., III CSK 310/09, OSNC 2011, nr 4, poz. 45). Żądanie dokonania wpisu hipoteki przymusowej nie podlega takiemu zgłoszeniu, a możliwe jest do zrealizowania jedynie w postępowaniu przed sądem wieczystoksięgowym. Nie ma zatem podstawy umorzenia postępowania. Niezasadne było żądanie zawieszenia postępowania. W przypadku roszczeń o wierzytelności niepodlegające zgłoszeniu do masy upadłości przyjmuje się, że postępowania wszczęte przeciwko upadłemu, wobec którego ogłoszono upadłość obejmującą likwidację jego majątku, powinny zostać zawieszane na podstawie art. 174 § 1 pkt 4 k.p.c. stosowanego przez analogię (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2010 r. III CSK 310/09, OSNC 2011, nr 4, poz. 45). Możliwość stosowania art. 174 § 1 pkt 4 k.p.c. w postępowaniu wieczystoksięgowym wykluczona została art. 626¹ § 3 k.p.c., jako normą szczególnie regulującą te kwestie.

Zgodnie z art. 65 ust. 1 u.k.w.h. hipoteką obciążyć można nieruchomości, a w myśl art. 65 ust. 3 także ułamkową część nieruchomości, jeśli stanowi udział współwłaściciela. Z tego wywodzi się, że w przypadku gdy nieruchomość jest przedmiotem własności jednego podmiotu albo przedmiotem współwłasności

łącznej, o charakterze bezudziałowym, obciążenie hipoteką dotyczyć może tylko całej nieruchomości, natomiast gdy jest ona przedmiotem współwłasności w częściach ułamkowych, hipoteką można obciążyć ułamkową część nieruchomości, odpowiadającą całemu udziałowi współwłaściciela, a nie jedynie części tego udziału. Przyjmuje się, że celem takiej regulacji jest unikanie nadmiernej komplikacji obrotu prawnego. Dotyczy to w równym stopniu hipoteki ustanawianej umową stron, jak i hipoteki przymusowej, przewidzianej w art. 109 ust. 1 u.k.w.h., którą wierzyciel może uzyskać na podstawie tytułu wykonawczego. Z tego względu w razie żądania wpisu do księgi wieczystej hipoteki przymusowej, mającej obciążać ułamkową część nieruchomości, stanowiącą udział we współwłasności przysługujący dłużnikowi wskazanemu w tytule wykonawczym, nie jest konieczne wskazywanie przez wnioskodawcę we wniosku o wpis wielkości tego udziału. Zbędne jest wówczas również wzywianie wnioskodawcy na podstawie art. 130 § 1 w zw. z art. 187 § 1 pkt 1 i art. 13 § 2 k.p.c. do usunięcia braku formalnego wniosku związanego ze sformułowaniem żądania wniosku w zakresie wielkości takiego udziału. Sąd wieczystoksięgowy, kierując się normą wyrażoną w art. 626⁸ § 2 k.p.c., w punkcie wyjścia oceny zasadności wniosku o taki wpis obowiązany jest przyjąć stan prawny nieruchomości, a w tym wielkość udziału we współwłasności podlegającego obciążeniu hipoteką przymusową, wynikający z treści księgi wieczystej. Zgodnie z regułą wyrażoną w art. 29 u.k.w.h. przez stan prawny nieruchomości należy tutaj rozumieć stan będący wynikiem prawomocnego rozpoznania wniosków dotyczących tej samej księgi wieczystej, które wpłynęły wcześniej, o których uczyniono wzmiankę w tej księdze i które rozpoznane zostały później, niż chwila złożenia danego wniosku. W przypadku wniosku o wpis hipoteki przymusowej wnioskodawca, formułując żądanie wniosku, zdany jest jedynie na treść księgi wieczystej, która może nie być ostatecznie ustalona ze względu na jeszcze nierozpoznane wnioski wcześniejsze, o których uczyniono wzmianki. Stwarza to po stronie wnioskodawcy, zmierzającego do egzekucji roszczenia objętego tytułem wykonawczym, mogącym stanowić podstawę wpisu hipoteki przymusowej, stan niepewności co do rozmiaru prawa, którego dotyczyć będzie hipoteka. Jednakże brak konieczności wskazywania wielkości udziału we współwłasności, podlegającego obciążeniu hipoteką przymusową sprawia, że

wnioskodawca nie powinien mieć trudności, którą w rozpoznawanej sprawie dostrzegły Sądy obu instancji, polegającej na niemożności dokładnego sformułowania treści żądania o obciążenie hipoteką przymusową udziału we współwłasności nieruchomości, z której wyodrębniono lokale, w sytuacji gdy wcześniejsze wnioski o wpisy w księgach wieczystych, ujawniające ich wyodrębnienie nie zostały jeszcze rozpoznane. Zatem skuteczność hipoteki przymusowej, jako instrumentu mającego służyć zabezpieczeniu interesu wnioskodawcy – wierzyciela dysponującego tytułem wykonawczym, nie zostaje naruszona. Jeżeli jednak mimo to wnioskodawca, formułując żądanie wniosku o wpis hipoteki przymusowej, podaje wysokość udziału we współwłasności podlegającego obciążeniu, która w ocenie sądu wieczystoksięgowego nie odpowiada stanowi prawnemu wynikającemu z treści księgi wieczystej, ustalonemu także według reguły art. 29 u.k.w.h., to nie można przyjmować, że wniosek taki dotknięty jest brakiem polegającym na niedostatecznym sprecyzowaniu żądania. Jest ono bowiem dokładnie określone, choć niezgodnie ze stanem prawnym wynikającym z treści księgi wieczystej. To jednak związane jest już z kwestią merytorycznej oceny zasadności wniosku o wpis. Skoro zaś obecnie nie obowiązuje norma pozwalająca sądowi wieczystoksięgowemu na wezwanie wnioskodawcy do usunięcia przeszkody do wpisu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 marca 2004 r., V CK 448/03, niepubl.; z dnia 22 stycznia 2010 r., V CSK 230/09, niepubl.; z dnia 9 grudnia 2010 r., IV CSK 168/10, niepubl.), to przyjęć należy, że możliwość działania sądu wieczystoksięgowego z urzędu w tym zakresie została wyłączona i nie jest on uprawniony do wezwania wnioskodawcy do określenia wysokości udziału we współwłasności w sposób zgodny ze stanem prawnym wynikającym z treści księgi wieczystej. Będąc związanym granicami wniosku w myśl art. 626² § 1 k.p.c., sąd wieczystoksięgowy obowiązany jest na podstawie art. 626⁹ k.p.c. oddalić go w razie braku podstaw albo istnienia przeszkód do dokonania wpisu. Z tych względów przyjęć należy, że Sąd Okręgowy naruszył art. 626⁹ k.p.c. przez jego błędną wykładnię, akceptując ocenę Sądu Rejonowego o prawidłowości powyższego wezwania dokonanego przez referendarza w oparciu o art. 208 § 1 pkt 5 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

Przewidziana w art. 219 k.p.c. możliwość połączenia oddzielnych spraw celem ich łącznego rozpoznania lub także rozstrzygnięcia, jeżeli pozostają one ze sobą w związku lub mogły być objęte jednym pozwem, w myśl art. 13 § 2 k.p.c. dopuszczalna jest co do zasady również w postępowaniu nieprocesowym. Dotyczyć może np. spraw wszczętych wnioskami o stwierdzenie nabycia spadku po kilku spadkodawcach (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 1948 r., C.I. 295/48, PiP 1948, nr 9-10, s. 151) lub o dział spadku i zniesienie współwłasności, o czym wprost stanowi art. 689 k.p.c. Łączne rozpoznawanie spraw wszczętych oddzielnymi wnioskami uzasadnione jest wówczas, gdy istnieje taki związek pomiędzy okolicznościami faktycznymi, uzasadniającymi żądania wniosków, który umożliwi sądowi wykorzystanie przy rozpoznawaniu połączonych spraw tego samego materiału dowodowego. Chociaż regulacja postępowania wieczystoksięgowego nie zawiera normy, która wprost eliminuje możliwość łącznego rozpoznawania przez sąd wieczystoksięgowy spraw wszczętych oddzielnymi wnioskami o wpis w księdze wieczystej, to jednak możliwość taką należy wykluczyć jako sprzeczną z kognicją sądu wieczystoksięgowego, określoną w art. 626⁸ § 2 k.p.c. W myśl normy wyrażonej w tym przepisie sąd wieczystoksięgowy rozpoznaje wniosek o wpis jedynie w oparciu o treść wniosku, dołączonych do wniosku dokumentów i treść księgi wieczystej. W judykaturze Sądu Najwyższego istnieje rozbieżność czy wynika z tego brak możliwości uwzględnienia przy ocenie zasadności wniosku o wpis jakiegokolwiek innego materiału dowodowego gdy chodzi o przeszkodę do dokonania wpisu (por. wyrok z dnia 19 marca 2003 r., I CKN 152/01, OSNC 2004, nr 6, poz. 92; postanowienie z dnia 15 grudnia 2005 r., V CK 54/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 138; postanowienie z dnia 18 czerwca 2009 r., II CSK 4/09, niepubl.; uzasadnienie uchwały z dnia 16 grudnia 2009 r., III CZP 80/09, OSNC 2010, nr 6, poz. 84; postanowienie z dnia 23 czerwca 2010 r., II CSK 661/09, OSNC 2011, nr 1, poz. 12; postanowienie z dnia 9 grudnia 2010 r., IV CSK 168/10, niepubl.). Jednakże nie budzi wątpliwości, że dokonanie wpisu nie jest dopuszczalne w oparciu o materiał inny, niż określony w art. 626⁸ § 2 k.p.c. Nawet poprzednio obowiązujący art. 46 ust. 2 u.k.w.h., niemający obecnie odpowiednika, pozwalał sądowi wieczystoksięgowemu na uwzględnienie okoliczności znanych urzędowo jedynie jako podstawy oddalenia

wniosku o wpis, a nie jego uwzględnienia (por. postanowienie z dnia 9 grudnia 2010 r., IV CSK 168/10, niepubl.). Z tych względów uznać należy, że Sąd Okręgowy naruszył art. 219 w zw. z art. 13 ust. 2 k.p.c. przez to, że nie uwzględnił podniesionego przez uczestnika w apelacji zarzutu naruszenia tego przepisu, kwestionującego przyjętą przez Sąd Rejonowy dopuszczalność dokonania wpisu żądanego wnioskiem o sygn. Kw nr „X” na podstawie dokumentów dołączonych do wniosku o sygn. Kw nr „Y” z uwagi na łączne rozpoznanie obu spraw. Uwzględnienie jednak przez Sąd Okręgowy zarzutu naruszenia tego przepisu nie musiało skutkować oddaleniem wniosku o sygn. Kw nr „X”. Z ustaleń poczynionych przez Sąd Okręgowy wynika bowiem, że we wniosku tym jako podstawę wpisu powołano dokumenty dołączone do innego jeszcze wniosku o sygn. Kw nr „Z”. To zaś sprawia, że wchodzi one w zakres kognicji sądu wieczystoksięgowego. Natomiast odrębną kwestię, której rozstrzygnięcie na obecnym etapie postępowania uznać należy za przedwczesne, stanowi to, czy te z kolei dokumenty mogą stanowić podstawę wpisu do księgi wieczystej, skoro w istocie są one kopiami wypisu aktu notarialnego oraz odpisu postanowienia sądu poświadczonymi za zgodność z oryginałem przez komornika sądowego.

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 w związku z art. 13 § 2 k.p.c. postanowił jak w sentencji, a orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego pozostawił, na podstawie art. 108 § 2 w związku z art. 13 § 2 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c., końcowemu orzeczeniu.